

Uğursuz Ayna

– Hayati Doğan · 30 Nisan 2016

Bir gece yalnızlığım geldi misafir oldu.
Rengim attı,bembeyaz yüzüm o an soldu.
Karşıma geçip sohbet ettik,dedim yoruldum.
Bu yollar yorucu,kısacık saçlarımı yoldum.
Sigaradan çığırlerim iflas bayrağı kaldırdı.
Olsun dedim,devam ettim,biranda saldırdı.
Kendine gel Hayati dedi,sustum şaşırđım.
Kurduğum hayallere değilde rüyama karıştım.
Engelibeli hayat yoruyor,fakat yinede takadım var.
Ölüyorum dediğim halde,nasılısın diye soruyorlar.
Yalnızlığım bakıp gülüyor,sanki espiyi yaptım.
Sinirden parmaklarım kireçlendi,küllüğü fırlattım.
Kaşlarını çatan yalnızlık,hesap sormaya başladı.
Dedim hayal ürünü,geç yerine otur yerine aslanım.
Kafayı yediğimi anladım,o an döküldü gözyaşlarım.
Sigarayı söndürüp,sarı renkli yastığıma sarıldım.
Yalnızlığımı kendi kafamdan misafir ettim evime,
Delirmeye başladım,çeki düzen vermeliyim kendime,
İnsan içine karışmaya başladım,engel yok sevmeme,
Ben yalnızken kötü oluyorum,ortak isteme derdime.
Neyse yüzümü yıkadım,yavaştan kim olduğumu anladım.
Takım elbisemi giydim ve mentolsüz sigarayı bıraktım.
Saçlarımaya düzen verdim,ütülüydü siyah kravatım.
Ve en önemlisi odamdaki uğursuz o aynayıda kırdım.

Hayati Doğan CEYLAN